

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Gyvenimas iš vidaus į išorę. 1 dalis

John Fenn, 2010 m. rugsėjo mėn. 11 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki visi,

Pradėkime nuo pradžių, tai labai gera vieta pradėti...

Jėzus sakė, kad Tėvas yra Dvasia, ne šiaip Dvasia, bet **DVASIA** (Jn 4:24). Tai yra Asmuo, kuris sėdi Soste danguje, turi dvasinį kūną ir gyvena kitoje, ne fizinėje realybėje.

Tėvui iškilo štai tokia problema: kaip Jis, būdamas Dvasia, kuri gyvena dvasinėje srityje, galėtų veikti savo sukurtoje fizinėje visatos dalyje?

Nemanau, kad Jis mąstė taip: „Vaje, sukūriau fizinį pasaulį, bet kaip dabar man ten patekti?“

Jo sprendimas buvo paprastas ir aiškus: sukurti dvasines būtybes, kurios gyventų ir veiktų Jo dvasinėje srityje, tačiau jų dvasia ir siela gyventų fiziniame pasaulyje. JIE būtų tiltu tarp dviejų realybių ir, jei Tėvas gyventų jų dvasioje, o jie išlavintų savo protą mąstyti taip, kaip Jis mąsto, tada jie įvykdytų Jo valią fiziniame pasaulyje, tokiu būdu leisdami Dvasiai – Tėvui veikti fizinėje visatoje.

Jie būtų gyvosios šventyklos, gyvieji Dievo namai, kiekvienas iš jų, gyvoji poema, sukurtas su meile, kad unikaliai atskleistų nesuskaičiuojamus Tėvo asmenybės bruožus, o visi kartu atstovautų Dievą, kaip Asmenį fizinėje visatoje.

Didis sumanymas, bet...

Jūs žinote, kas atsitiko. Šitie tiltai – žmonės, kurie buvo sukurti būti tiltais tarp Dvasios – Tėvo – ir fizinio pasaulio, išdavė savo Kūrėją. Jie išstūmė Dievą iš savo dvasios ir fizinės realybės, leisdami kitai dvasiai (šėtonui) per save ateiti į fizinį pasaulį (Oz 6:7).

Taip jie tapo tiltu Dievo priešui veikti fiziniame pasaulyje, būtybei, kuri anksčiau taip pat buvo apribota dvasine sfera. Jam taip pat reikėjo fizinių būtybių, kurios galėtų veikti dvasios ir fizinėje srityje, ir jis gavo tai, ko norėjo.

Sprendimas

Žmogus įvykdė nusikaltimą ir žmogus turėjo už tai sumokėti pats. Visa visata sukurta pagal dėsnius. Lyginant juos su termodinamikos dėsniais, galima būtų pasakyti, kad kiekvienam veiksmui yra atoveiksmis. Kai sėkla numiršta žemėje, iš jos pakyla nauja gyvybė. Tu sudavei man, aš atsakiau tau tuo pačiu. Tu dirbi - tai reiškia, kad gauni užmokestį.

Kitaip sakant: ką sėsi, tą ir pjausi, ir tai įtvirtinta įvairiais būdais ST ir NT. „Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus. Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno pjaus supuvimą, o kas sėja Dvasiai, tas iš Dvasios pjaus amžiną gyvenimą“ (Gal 6:7); „Duokite ir jums bus duota <...> koku saiku seikėte, tokiu bus jums atseikėta“ (Lk 6:38).

(Kartais žmonės neteisingai mąsto, kad jeigu nuodėmės atleidžiamos - tai viskas iš karto turi pasikeisti ir fiziniame pasaulyje. Tačiau pinigai, santykiai, turtas ir nuodėmės pasekmės yra fiziniame pasaulyje.

Nuodėmių atleidimas panaikina nuodėmės kaltę, bet ne padarytą žaizdą. Mes turime patys išpažinti savo nuodėmes tiems, prieš kuriuos nusidėjome, mokytis išmintingai tvarkyti finansinius reikalus, kad ištaisytume savo klaidas šitoje srityje, tik tuomet fizinė realybė ims keistis atitinkamai pagal dvasinę).

Taigi pats žmogus turėjo išvyti priešą ir atstatyti žmonijos sugebėjimą būti tiltais, kurių viduje gyvena pats Dievas. Hmm... kaip tai padaryti? Mirtis atėjo į pasaulį per nuodėmę ir nuodėmė perėjo visai žmonijai – kaip žmogui ištrūkti iš šitų spąstų?

Dievui neliko jokio kito būdo, kaip tik tapti žmogumi. Kad viskas būtų teisinga ir legalu, Dievas turėjo atsisakyti Savo valdžios, privilegijų, teisių ir gyventi kaip paprastas žmogus. Kraujo linija pratęsiama per vyrišką lytį, taigi jis negalėjo būti užmegztas žmogišku būdu, kad kraujas jo venose nebūtų suteptas Adomo nuodėme. Jis turėjo pats apvaisinti ląsteles, kad išsaugotų nesugadintą kraują.

Jis turėjo tapti antruoju Adamu, kuris artimai bendrautų su Dievu ir galėtų atitaisyti tai, ką padarė pirmasis Adamas.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Taigi Dievas atidavė Savo vienatinį Sūnų, kad jis taptų žmogumi. Sūnus gyveno kaip žmogus, pateptas Šventąja Dvasia, sumokėjo pagal įstatymą už pirmo Adomo išdavystę ir leido visiems, kurie nori, tapti Dievo vaikais.

Dievas Tėvas vėl gali gyventi šituose dvasiniuose – fiziniuose kūrinuose, vadinamuose žmonėmis, ir per juos vykdyti Savo valią fiziniame pasaulyje. Štai kas įvyko per Sekmines – Dievas sugrįžo į savo gyvasias šventyklas – žmones!

Sugrįškime atgal: nuo Adomo laikų iki Sekminių įvyko daug dalykų. Išstūmęs iš savo gyvenimo Dievą žmogus „keliavo kaip be kompasu“ ir jo būklę galima apibūdinti Teisėjų knygoje du kartus pakartotais žodžiais: „Tomis dienomis nebuvo karaliaus (Izraelyje); kiekvienas darė tai, kas jam atrodė teisinga“ (Teis 17:6; 21:25).

Viešpats turėjo atrasti teisėtą būdą sugrįžti į žmogaus gyvenimą. Nuo tada, kai Jis atidavė žemę žmogui, Jis nustatė tokį principą: „Ką tu atriši (arba suriši) žemėje, bus atrišta (arba surišta) danguje. Tai reiškia, kad kiekvienas žmogus kontroliuoja, kiek Dievas dalyvauja tavo gyvenime. Jeigu jūs nenorite Dievo, Jis jūsų ir netrukdyt. Jei jūs ieškosite Jo visa savo širdimi, jūs Jį turėsite visą. Jeigu jūs norite Jo tik tiek, kad derintųsi prie jūsų gyvenimo stiliaus - tai gausite tiksliai tiek, kiek norite.

Dabar prisiminkime Abraomą, kuris atsigrėžė savo širdimi į Viešpatį ir tapo mūsų tikėjimo tėvu. Senovėje, kai buvo sudaromos sandoros, abiejų šalių atstovai pasikeisdavo savo vertingiausia nuosavybe. Neišvengiamai su valdymu žemėje dalyvauja ir dangus. Abraomas žemėje turėjo pasiūlyti savo pažado sūnų kaip auką, kad Dievas galėtų iš dangaus atiduoti Savąjį Pažado Sūnų, kad Jis būtų nukryžiuotas (Pr 22:16-18).

Tačiau žmonės vis dar neturėjo „kompaso savo gyvenimo kelyje“. Ir vis dar nebuvo taip, kaip rojus sode, kai Dievas gyveno žmonėse tarsi gyvoje šventykloje, vykdydamas per jas Savo valią žemėje. Prisiminkime, kaip naujoji Izraelio tauta klaidžiojo dykumoje, neturėdama jokių rašytinių moralinių ir dvasinių nurodymų savo gyvenimui. Po to Mozė gavo 613 įsakymų. Jie turėjo toli siekiantį tikslą. Tai buvo ne tik nurodymai kaip garbinti, dorai ir sveikai gyventi. Laiške Romiečiams pasakyta, kad įstatymas duotas vienu tikslu: „Kad visos burnos užsičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų kaltas prieš Dievą, nes įstatymo darbas Jo akivaizdoje nebus išteisintas nė vienas žmogus. Per įstatymą tik pažįstama nuodėmė“ (Rom 3:19-20). Įstatymas tik parodė, kokie jie netobuli ir tolimi Dievui.

Prisiminkime planą

Prisiminkime – Tėvas vis dar bandė legaliai sugrąžinti žmones į pirmąją rojus būseną, kada Jis gyveno jų viduje. Todėl Jis turėjo parodyti žmonėms, kaip jie nutolo ir kaip neišmanoma jiems patiemis savo pastangomis sugrįžti atgal. Joks žmogus negali būti išteisintas laikydamasis įstatymo. Įstatymas tik parodė, kaip mums reikia Dievo. Paulius vėliau rašė, kad „Įstatymas buvo auklėtojas, vedęs mus pas Kristų, tačiau Kristuje mes tapome Dievo vaikais, mylėdami Jį ir gyvendami iš vidaus į išorę“ (Gal 3:24-26; versta iš anglų k.).

Tai, kas įvyko per Sekmines – Dievas persikėlė iš Jeruzalės šventyklos į žmones, Savo gyvasias šventyklas – užbaigė pirminį Dvasios – Tėvo sumanymą: siekimą gyventi per žmones, kurie buvo nuostabiai sukurti kaip dvasinės ir fizinės būtybės.

Štai nuo kuo mes tęsime toliau ateinančią savaitę: apie Kristų mummyse ir gyvenimą „iš vidaus į išorę“, kurio moko Naujasis Testamentas. Mokysimės būti vedami Kristaus mummyse, bendrauti su Tėvu, apie malonę ir atsakomybę... koks džiaugsmas! Skaitykite toliau. Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Gyvenimas iš vidaus į išorę. 2 dalis

John Fenn, 2010 m. rugsėjo mėn. 18 d., www.supernaturalhousechurch.org

Išorinė taisyklių ir nuostatų struktūra

Praėjusią savaitę pasakojau, kaip Tėvas – Dvasia, sukūrė fizinės būtybės – mus, kad būtume tiltais, sujungiančiais Jo Dvasios ir Jo sukurtos fizinės Visatos pasaulius. Jis numatė, kad žmogus bus kupinas Šventosios Dvasios ir gyvens artimai su Dievu fiziniame pasaulyje.

Kai Adomas nusidėjo, o tai reiškė, kad jis išstūmė Dievą iš savo vidaus į išorę, Viešpats davė žmonėms Mozės įstatymą ir sukūrė šventyklos – kunigų tarnavimo sistemą, kaip išorinę struktūrą puolusiam žmogui. Na, jūs suprantate, kai visa žmonija – tai neatgimę nusidėjėliai, jų nuodėmingai prigimčiai suvaldyti reikia išorinės struktūros. Taigi, Jis nustatė jiems taisykles, kurių vykdymas vestų į gyvenimą, o nevykdymas – į mirtį, ir paprašė pasirinkti gyvenimą (Įst 30:19).

Toje išorinėje struktūroje buvo šventykla, kunigų tarnavimas ir taisyklių bei nuostatų sistema, padedanti gyventi ir garbinti. Kunigas pasakydavo žmonėms, ką kalbėjo Dievas ir, ko Jis iš jų tikisi. Šventyklos pastatas ir kiemas buvo vieta, kur žmonės galėdavo susirinkti ir išgirsti, ko moko kunigas. Jei tu norėjai būti ten, kur buvo Dievas, arba girdėti ką Jis sako, turėjai eiti į šventyklą. Tik kunigai pasilikdavo Dievo Artume, nes Jis pats paskyrė Levio giminę tarnauti tokiu būdu, būti Jo atstovais ir perteikti Jo išmintį žmonėms. Žmonės vykdė tai, ką išgirdavo susirinkę šventykloje. Jie nebuvo labai atsakingi už savo dvasingumą, nes iš prigimties buvo nusidėjėliai (Ef 2:3). Įstatymas galėjo pakeisti tik žmogaus elgesį, bet ne širdį. Įstatymas teisė ne širdies motyvus, bet žmogaus veiksmus.

Viešpats pasakė Jeremijui, kad ateis diena, kai Jis pakeis pačią žmogaus prigimtį, įrašys savo valią jo širdyje, kad jis galėtų taip gyventi ir bendrauti su Dievu, kaip Adomas Rojaus sode. Viskas vėl turėjo grįžti į pradinę būklę! Žmonės turėjo atgimti iš Dvasios! (žr. Jer 31:33-34; Žyd 10:15-17).

Sudie, šventykla – labas, šventyklos

Atėjus Sekminių dienai, Dievas persikėlė iš Jeruzalės šventyklos į Savo gyvasias, mobiliąsias, unikaliąsias, individualiai pastatytas šventyklas, kuriose kiekvieno dvasinio žmogaus širdyje buvo įrašyti Dievo įsakymai (1 Kor 6:19; Ef 2:20-22; Rom 5:5; Žyd 10:16-17).

Pasikeitus vietai, kai iš centrinės šventyklos, kurioje Dievo žmonės patirdavo Dievo Artumą, Dievas persikėlė į individus – reikėjo pakeisti ir formą. Ankstesnė sistema dabar tapo netinkama, pasenusia, neatitinkančia naujų dinamiškų individų reikalavimų.

Pavyzdžiui, Jėzus yra „romios ir nuolankios širdies“, taigi naujai formai žmogaus charakteryje reikėjo Jo meilės ir nusižeminimo tarnaujant vienas kitam. Ir tai labai skyrėsi nuo senos šventyklos formos, kai visi žmonės tarnavo per kunigus, vykdydami išorines taisykles ir nuostatas išoriniame, matomame tarnavime.

Dar vienas pavyzdys: kai Dievas persikėlė į individus, tapo svarbūs žmonių širdies motyvai. Iki šiol buvo laikoma nusikaltimu tik pats žmogžudystės aktas, bet dabar vien tik supykti be priežasties ant kito asmens reiškia tą patį, ką ir žudyti. Anksčiau tik pats svetimavimo aktas buvo nuodėmė, dabar jau pats motyvas – geismas, laikomas svetimavimu. Dabar jau ne viešas garbinimas ar malda laikomi svarbiais, bet tavo malda Tėvui slaptame kambarėlyje (Mt 5:21-22, 27-28; 6:5-6).

Pagaliau, po tiek daug metų, Dvasia – Tėvas įsigijo gyvas kvėpuojančias būtybes, per kurias galėtų veikti savo sukurtos visatos fiziniame srityje, įsigijo šitas gyvas šventyklas. Dabar tapo svarbi ne išorinė, o vidinė struktūra, nes Jis gyveno žmogaus viduje.

„Mylėsi Dievą visu savo gyvenimu ir savo artimą taip kaip save patį“, – štai viskas ko Jis dabar reikalauja. Šitas sugebėjimas dabar yra žmogaus viduje, kai jis atgimsta iš Šventosios Dvasios. Dabar žmogus natūraliai gali gyventi su Dievu, su Juo kalbėtis ir nebereikia vykdyti visokių keistų dalykų, kad pasiektų šį tikslą (Rom 13:8-10).

Mokytis iš naujo

Tačiau yra kliūtis: dauguma atgimusių žmonių auga mąstydami, tarsi jie būtų senos struktūros šventyklos. Jie išlavinami lankyti šventyklą, manydami, kad būtent ten gyvena Dievas. Jie mokomi, kad kunigai/ klerikai išmano daugiau už juos, o jie patys žino labai mažai, todėl kunigai jiems yra Dievo Žodžio indai. Jie laukia, kad Dievo žmogus perduotų jiems Žodį, užuot vaikščioję toje tiesoje, kurią PATYS

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

girdi iš Dievo. Jie mokomi vykdyti taisykles ir nuostatas, formules bei veiksmus, kad patiktų Dievui arba net manipuliuoti Juo, kad Jis būtų paskatintas ką nors dėl jų padaryti.

Tačiau yra žmonių, kurie nori gyventi Naujojo Testamento realybėje ir suvokia, kad Kristus iš tiesų gyvena juose, suvokia, kad jie yra gyvosios šventyklos, atsakingos už savo pačių tikėjimą, meilę ir gyvenimą su Dievu.

Tačiau, kai mes iš tiesų pradėdami pažinti Naujojo Testamento tiesas, ima sukintis galva.

Šventyklos mąstymo išlavintas protas ima šaukti: o kur atsiskaitomybė? Kur lyderiai? Kaip neprarasti balanso? Kas mane kontroliuos, mokys, kas bus mano stogu?

Šventyklos mąstymas reikalauja išorinės kontrolės (nes pagrįstas baime), negali patikėti, kad žmonės tikrai gali būti „tikri žmonės“ su Dievu savo širdyje, gyventi mylėdami vienas kitą, bendrauti tikėjime, patys girdėti Galvos nurodymus, būti kontroliuojami JO Dvasios ir, kad tai „veikia“.

Šventyklos mąstymas neturi nieko, su kuo galima būtų tai palyginti, tačiau visi tekstai apie Naujojo Testamento realybę pateikia argumentus prieš tai, ką jie iki šiol žinojo (Naujasis Testamentas buvo parašytas namų bažnyčioms). Tačiau tau reikia betarpiškai patirti Naujojo Testamento bendravimą, kad galėtum geriau suprasti.

Šventyklos mąstymas negali suvokti, kad grupė šventyklų, reguliariai susirenkančių kieno nors namuose, gali būti atsakingos viena kitai, saugoti viena kitą nuo galimų nukrypimų, gali būti sujungtos su didesne Kristaus Kūno dalimi, nesvarbu, kur ir kaip jie susirenka, gerbti dovanas, kurios veikia jų tarpe, užuot gerbus kieno nors „esančio aukščiau virš jų“ tarnavimą. Tai labai svetimi dalykai šventyklos mąstymą turintiems žmonėms.

Šventyklos mąstymas negali suvokti vadovų, kurie yra nusižeminę, prieinami, vertina kitus daugiau nei save, nesiekia pritraukti sau dėmesio todėl, kad šventyklos mąstymas išaukština šventikų kastą, kuri yra jos Dievo Žodžio indais ir mėgsta būti dėmesio centre, nori būti aukštinami. Gyvosios šventyklos realybė yra tokia, kad vienas sodina, kitas laisto, Dievas augina, taigi visi esame lygūs (1 Kor 3:1-10).

Reikia laiko, kad pasikeistų šventyklos mąstymas, kad žmonės mąstyti apie save, kaip apie gyvasias šventyklas. Apaštalų darbuose (Apd 2:46) paminėta, kad po Sekminių žmonės kiekvieną dieną lankydavo šventyklą ir taip pat laužydavo duoną vieni kitų namuose. Jie viena koja dar stovėjo šventykloje, o kita jau Naujojo Testamento gyvenime, ir tai vyko maždaug 18 mėnesių. Šis perėjimas iš Senojo Testamento mąstymo į Naujojo Testamento realybę tęsėsi 18-24 mėnesius, nes vėliau skaitome (Apd 8:1), kad dėl Sauliaus iš Tarso persekiojimų, visi mokiniai, išskyrus apaštalus, paliko Jeruzalę. Netgi kai Saulius sutiko Viešpatį (Apd 9), mes jau niekada daugiau nebesutinkame žmonių, grįžtančių į šventyklą, nes jie jau buvo visiškai atnaujinti kaip Dievo šventyklos.

Šiandien mes matome, kad reikia tokio pat laikotarpio: 18-24 mėnesių, kad žmogaus protas atsinaujintų, ir užuot mažčius, kaip statyti šventyklą, imtų mąstyti apie save, kaip apie gyvąją Naujojo Testamento šventyklą.

Kai Dievas persikėlė iš centrinės šventyklos pastato Jeruzalėje į žmones, užuot kvietęs juos ateiti pas Jį, Dievas dabar gali susitikti su jais ten, kur jie gyvena: jų namuose, darbe, prekyvietėse ir gatvėse. Dievas Tėvas, šitas Tėvas – Dvasia iš kitos srities, dabar turi tai, ko Jis visada norėjo ir ką Jis turėjo, kai Adomas buvo Rojaus sode, – Jis galėjo vaikščioti ir kalbėtis su žmonėmis jų soduose, namuose, ten kur jie gyveno! Namai tapo sandoros susitikimo vieta, nors namai nėra svarbiausia, svarbiausia yra žmonės, bažnyčia, gyvosios šventyklos – tai yra svarbiausia.

Taigi, kai mes sakome: „Kur yra bažnyčia?“, mes turime galvoje žmonių grupės susirinkimą – TEN yra bažnyčia!

Pamąstykite apie tai šitaip...

Praėjusį sekmadienį mūsų namų bažnyčios susirinkime Mounds, Oklahoma, namų šeimininkai Jeff ir Mary, sugalvojo šitą palyginimą. Manau, kad jis vykęs – mums buvo linksma ieškoti atitikmenų. Pabandykite ir jūs.

Šventyklos mąstymas yra kaip kompiuteriai prieš sukuriant internetą. Tuomet visi kompiuteriai pastate būdavo sujungiami į vieną sistemą ir prijungti prie pagrindinės IBM įrangos, bet neturėjo ryšio su kitais

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis”.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

kompiuteriais už to pastato ribų. Visi kompiuteriai darbe galėjo bendrauti tik tarpusavyje derindamiesi su kompiuteriu, turinčiu pagrindinę įrangą. Tai buvo sudėtingas darbas, kuriam viską diktavo tas pagrindinis kompiuteris. Kai žmonės eidavo pietauti, jie susitikdavo su tais, kurie dirbdavo kituose pastatuose ir taip pat turėjo savo kompiuterius – lygiai taip pat, kaip kad vienos bažnyčios žmonės susitiktų su kitų bažnyčių žmonėmis, tačiau jie visi prišti prie savo kompiuterių ir labai apriboti.

Taip buvo prieš Sekmines, šventyklos epochos metu, tačiau tai puikiai pailiustruoja šventyklos mąstymą, kuris gyvuoja šiandien.

Naujojo Testamento realybė gali būti pailiustruota taip: kiekvienas asmuo yra sujungtas su pasauliu per internetą, kiekvienas asmuo turi Wifi, kiekvienas asmuo yra sujungtas su super-kompiuteriu individualiai ir tuo pat metu su kiekvienu kompiuteriu visame pasaulyje.

Dabar kiekvienas asmuo gali prisijungti per kompiuterį prie visokios informacijos, tokios kokios nori – jiems nebereikia eiti į centrinį pastatą, kad galėtų prisijungti prie pagrindinės kompiuterinės įrangos ir susiderinti su ja, kad galėtų dirbti kartu.

Kiekvienas asmuo gali gauti informaciją iš super-kompiuterio, kalbėti ir bendrauti su kitais kompiuteriais patys ir kada nori. Tačiau kiekvienas kompiuteris turi norėti kalbėti ir dalyvauti, nes kitaip negali tapti didesnio tinklo dalimi.

Kiekvienas asmuo pasikrauna skirtingos informacijos iš super-kompiuterio – tai, ką turiu aš ir ką turi tu yra reikšminga, todėl mes turime mylėti ir vertinti tas skirtingas vienos mozaikos dalis.

Ir galiausiai... netgi jeigu tavo kompiuteris yra pilnas virusų, tu vis tiek gali gauti švarios informacijos iš super-kompiuterio. Jis pats sukūrė jus kaip meno kūrinį, bet per daug metų jūs prisirinkote kitų, virusais užkrėstų programų, kurios trukdo lengvai priimti informaciją iš super-kompiuterio, tačiau einant laikui Jis išvalo visą tą sugadintą įrangą, kad Jo informacija be trukdžių galėtų plaukti į jūsų kietąjį diską.

Dievas negyvena rankų darbo šventyklose <...> Jame mes gyvename judame ir esame (Apd 17: 24-27). Tokia yra Naujojo Testamento realybė. Taigi, dabar suderink savo mintis su Dievo tiesa, užuot dirbtinai mėginęs Naujojo Testamento tiesą įsprausti šventyklos kontekstą ir mąstymą.

Kitą savaitę rašysiu apie tai, kaip gyventi subalansuotą ir sveiką Naujojo Testamento šventyklos gyvenimą...

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Gyvenimas iš vidaus į išorę. 3 dalis

John Fenn, 2010 m. rugsėjo mėn. 25 d., www.supernaturalhousechurch.org

Praėjusią savaitę prisimenant

Aš dalijausi savo pamąstymais apie tai, kad Naujasis Testamentas moko, jog Dievas nebegyvena šventykloje (ar bažnyčios pastate), bet gyvena žmonėse ir apibūdinau, kuo skiriasi Senojo Testamento šventyklos ir Naujojo Testamento gyvosios šventyklos mąstymas. Šią savaitę, kaip esu pažadėjęs, rašysiu apie tai, ką reiškia būti gyva, kvėpuojančia ir gyvenimo keliu judančia Dievo šventykla.

Išgraviruotas akmenyje ar gyvasis akmuo?

Šventyklos mąstymas panašus į pačią šventyklą, kuri sumūryta iš akmenų, ir nejudri. Toks mąstymas, panašiai kaip tas pastatas, mėgsta sustabarėjusias ir nepajudinamas išorines taisykles bei nuostatas. Naujojo Testamento rašytojai aiškina, kad akmenyje įrėžtas Senojo Testamento Įstatymas, persikeldamas į atgimusią Jėzaus mokinių širdis, tampa gyvu ir kvėpuojančiu.

Petras rašė: „<...> ir patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus (Dievui)“. Paulius rašė, kad tie, kurie pažįsta Jį yra „drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje“ (1 Pt 2:5; Ef 2:21-22).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Naujasis Testamentas moko...

Paulius antro laiško Korintiečiams trečiąjį skyrių pradeda sakydamas: „Jūs pasirodote esą Kristaus laiškas, mūsų tarnavimu parašytas ne rašalu, bet Gyvojo Dievo Dvasia, ne akmenų plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse“. Jis tęsia toliau (eil.6) sakydamas: „Raidė (taisyklės akmenyje) žudo, bet Dvasia teikia gyvybę“. „Jeigu mirties tarnavimas, išraižytas raidėmis akmenyje, buvo toks šlovingas <...> tai kiek šlovingesnis bus Dvasios tarnavimas? Jeigu pasmerkimo tarnavimas šlovingas, tai daug daugiau šlovingesnis teisumo tarnavimas <...> Viešpatys yra Dvasia, o kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė. Mes visi, atidengtu veidu lyg veidrodyje regėdami Viešpaties šlovę, esame keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties, kuris yra Dvasia“ (2 Kor 3:7-9,17-18).

Nedaryk to, ką darau aš, bet elkis taip, kaip aš sakau?...

Įstatymas įrašytas akmenyje skirtas veiksams: Nežudysi, neištvirkausi, nenaudosi Viešpaties savo Dievo vardo veltui, prisiminsi šabatą ir jį švęsi...

Dabar šitas įstatymas jau įrašytas ne akmenyje, bet mūsų dvasioje, todėl įstatymo dvasia, pradinis sumanymas, Gyvasis Įstatymo įkvėpimas, dabar yra įrašytas mūsų širdyse.

Todėl ne tik akmenyje įrašytas žmogžudystės veiksmas, bet ir pyktis, kuomet pykstama be priežasties, jau yra nuodėmė. Kadangi įstatymas yra gyvas, jis skirtas ir motyvams, apie kuriuos mokė Jėzus Mato Evangelijoje (Mt 5:22).

Ne vien tik įvykdytas paleistuvystės aktas, kuris įrašytas akmenyje yra nuodėmė, bet geismas ir geidulingos mintys jau pažeidžia Gyvąjį Įstatymą, kaip kad sakė Jėzus Mato Evangelijoje (Mt 5:28).

Ne tik keikimai vartojant Dievo vardą laikomi nuodėme, bet ir pagarbos stoka Jo vardui bei pačiam Dievui yra nuodėmė, nesvarbu kokių būdu tai ištariama ar parodoma.

Pavyzdžiui, kai asmuo be reikalo sušunka: „O, MANO DIEVE“, šis tekstas OMD yra naudojamas veltui lygiai taip pat, kaip ir tuo atveju, kai maldos karys kartoja tai 50 kartų, tuo parodydamas, kad stokoja supratimo bei pagarbos šiam neprilygstamam ir pačiam galingiausiam vardui, kuris ištartas Šventąja Dvasia gali iš karto nugalėti visas tamsybių jėgas.

Dabar ne pats šabato šventimas kaip, kad įrašyta akmenyje yra svarbus, bet kaip Jėzus mokė, (kad šabatas yra padarytas žmogui, o ne žmogus šabatui ir kad Jis yra šabato Viešpatys), dabar yra svarbu ir to reikalauja gyvasis įstatymas, paskirti vieną dieną pagerbti Dievą, Dvasią esančią už rašytinio įstatymo (Mt 2:27-28).

Jeigu būtų kitaip, tai reikštų, kad bažnyčios tarnautojai, tokie kaip aš (neminint Senojo Testamento levitų ir rabinų) ištisus amžius pažeisdavo šį įstatymą, nes šeštadieniai ir sekmadieniai man jau daugiau kaip 32 metus yra darbo dienos. Aš padarau pirmadienius, antradienius arba penktadienius savo dienomis Viešpačiui. Taip darė Senojo Testamento levitai ir taip daro modernūs rabinai. Ar jūs manote, kad aš pažeidžiu Dievo įsakymus, ar manote, kad Jėzus sakė tiesą sakydamas, jog šabatas padarytas žmogui? (jeigu taip - tai pats Jėzus nesilaikė šabato).

Įstatymas mūsų širdyje yra gyvas, o ne iškaltas akmenyje. Laiške Romiečiams parašyta: „Dievo meilė yra išlieta per Šventąją Dvasią, kuri mums duota“ (Rom 5:5). Štai kodėl keliais skyriais vėliau Paulius rašo: „Meilė nedaro blogo artimui. Todėl meilė – įstatymo išpildymas“ (Rom 13:10).

Tiesos Dvasios pažinimas

Įsivaizduokite, kad esate pirmojo amžiaus tikintysis. Be to – jūs dar esate pagonis graikas ir gyvenate Korinte. Jūs žinote apie judaizmą tik tiek, kad žydai nebendrauja su jumis ir turi mieste sinagogą, kurioje renkasi šeštadieniais.

Bet kartu su draugu jūs lankotės romėno, vadinamo Gajumi Justu namuose, kur susirenka įvairių visuomeninių ir etninių sluoksnių žmonės ir kalba apie naują gyvenimą, kurį jie turi Jėzuse. Jūs ten sutinkate žydų vadovą Krispą bei daugelį kitų žydų, taip pat graikų iš Korinto ir tai jus stebina, kaip gali žydai, graikai ir romėnai būti kartu (Apd 18:7-8).

Lankydami tuos susirinkimus jūs atgimėte, buvote pakrikštyti Šventąja Dvasia ir tapote Dvasia pripildytai Jėzaus pasekėjas.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Taigi išskyla klausimas: kaip „nenukrypti į lankas“, kaip atskirti tiesą nuo klaidos? Naujasis Testamentas dar nebuvo parašytas. Evangelijos bus užrašytos dar po kokių 15-20 metų, ir jūs žinote labai mažai apie Jėzų, tik tas istorijas, kurias perpasakoja Paulius, kurias jis pats girdėjo iš kito žydo Petro.

Apsistojęs Korinte Paulius 18 mėnesių mokė jus, ką jūs turite Jėzuje Kristuje. Jūs taip pat susitinkate ir kitus tikinčiuosius, su kuriais draugaujate, kurie taip pat, kaip ir jūs – naujatikiai. Taigi, kaip jiems ir jums, naujiems tikintiesiems Kristuje augti ir nepaklysti? Jūs neturite jokios kitos išorinės pagalbos, tik draugus, kurie taip pat neseniai pažino Viešpatį.

Nuostabu, kad tu esi mokomas, kaip pažinti Tą, kuris gyvena tavo viduje, gyvąjį Dievą, kuris padarė tave Savo šventykla. Paulius vėliau rašys jums patvirtindamas tai, ką jis mokė pirmą kartą, kai atvyko pas jus, kad jūsų kūnai yra Dievo šventykla, ir jūs turite Dievo brangenybes savo žemiškame inde, t.y. savo kūne (1 Kor 6:19; 2 Kor 4:7).

Kaip jūs galite augti, jeigu kasdien neskaitote Biblijos skyrelio ir nesimokote mintinai Rašto eilučių? Mozė, kas tas Mozė? Senasis Testamentas, kas tai? Visa, ką jūs žinote, tai graikų ir romėnų dievai, visuomenės papročiai, bet dabar jūs turite gyvenimą savo viduje!

Atsakymas yra toks: jūs turite priimti atsakomybę už savo dvasinį gyvenimą. Jūs teikiate pirmenybę savo draugams tikintiesiems tarp kitų žmonių, leidžiate laiką kartu su jais, kartu garbinatė, meldžiatės... bet jūs neturite galimybės studijuoti Biblijos... viskas, ką jūs galite daryti, tai ieškoti To, kuris gyvena jūsų viduje. Štai taip jūs augate, mokydamiesi disciplinuoti save ir mylėti, kalbėdamiesi su Dievu ir klausydamiesi Jo atsakymų, ir taip diena po dienos.

Jūs mokotės gyventi su Juo, bendrauti su Juo kasdien. Tas laikas, kai jūs susirenkate kartu su kitais tikinčiaisiais Gajaus Justo svetainėje ar kituose namuose – tai tik desertas prie pietų kartą per savaitę, bet ne pagrindinis valgis, ne gyvenimo šaltinis.

Paulius savo laiškuose nieko daugiau neprašo, tik pačiam nuspręsti, kiek jūs norite prisidėti prie paaugojimų, kuriuos jis gauna iš Jaruzalės, ir ar jūs norėsite finansiškai paremti jo tarnavimą, kad jis galėtų mokyti kitus taip, kaip moko jus? Jis prašo jūsų, kaip to, kuris yra kūno dalis, padėti išspręsti teisinį ginčą tarp dviejų brolių, jis prašo pakilti prieš vyrą, kuris miega su savo pamote. Jis aiškina jums, kad Kristus gyvena jūmyse, todėl jūs turite priimti atsakomybę už savo gyvenimą; nėra jokio šventyklos kunigo, kuris duotų jums formulę ar akmenyje išgraviruotas taisykles, kurias turėsite vykdyti – jūs turite savyje Gyvenimą, taigi dabar pradėkite pažinti Jį!

Kaip gyvosios šventyklos jūs este atsakingi už savo asmeninį dvasinį gyvenimą, atsakingi praleisti laiką su Viešpačiu ir už tai, kad panašėtumėte į Kristų neturėdami Naujojo Testamento, nelabai pažindami ir Senąjį Testamentą, nedaug ką žinodami apie Jėzaus gyvenimą. Jūs turite priklausyti nuo Jo ir tų tikinčiųjų, kurie yra aplink jus, kad augtumėte kartu malonėje.

Kitą savaitę rašysiu apie malonę; ką iš tikrųjų Naujasis Testamentas moko apie malonę.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com